

Kopie
Afgeleverd aan: arbeidsrechtbank te Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2017/ 145
Datum van uitspraak
12 januari 2017
Rolnummer
2015/AB/867

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000757341-0001-0011-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDRECHT WERKNEMERS - kinderbijslag
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

FAMIFED, met zetel te 1000 BRUSSEL, Trierstraat 70, appellant, vertegenwoordigd door mr. JADOUL Laurent, advocaat te 4300 WAREMME, Rue des Fabriques, 44/12,

tegen

1. **M**, eerste geïntimeerde,

2. **I**, tweede geïntimeerde,

Beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind M. Karin, wonende te en
vertegenwoordigd door mr. BENALI loco mr. VAN VRECKOM Hilde, advocaat te 1210 BRUSSEL, Braemtstraat 10

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 10 juli 2015 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 6e kamer (A.R. 14/442/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 15 september 2015,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 24 november 2016 door waarnemend advocaat-generaal Nathalie Van den Brande,
- de repliek op dit advies, neergelegd ter griffie op 15 december 2016 voor FAMIFED,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 6 oktober 2016, waarna de debatten van rechtswege werden gesloten op 20 oktober 2016 (art. 769 Ger. W.). Het openbaar ministerie heeft zijn schriftelijk advies op 24 november 2016 ter griffie neergelegd. Partijen konden tot uiterlijk 15 december 2016 een repliek op dit advies neerleggen, waarna de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer M en mevrouw T hebben oorspronkelijk politiek asiel aangevraagd in België. Van 11 mei 2009 tot 15 mei 2012 hebben zij, samen met hun dochtertje Karin, geboren op 5 oktober 2008, verbleven in een opvangcentrum van Fedasil.

Op 8 juli 2011 hebben zij ook een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend bij de dienst Vreemdelingenzaken op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 23 november 2011 ontvankelijk verklaard, wat inhield dat, in afwachting van het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag, de heer M en mevrouw T tijdelijk op het grondgebied mochten verblijven en hen ten dien einde een attest van immatriculatie werd afgeleverd. Ten gronde werd uiteindelijk de aanvraag echter afgewezen bij beslissing van 7 november 2013.

2.

De heer M en mevrouw T hebben op 7 augustus 2012 bij het Federaal Agentschap voor de kinderbijslag (verder Famifed) een aanvraag gewaarborgde gezinsbijslag ingediend voor hun kind Karin. Bij beslissing van 13 november 2013 werd de gewaarborgde gezinsbijslag toegekend voor de periode van 1 mei 2012 tot en met 31 oktober 2012 en opnieuw met ingang vanaf 1 januari 2013. Het recht op gewaarborgde gezinsbijslag werd dus geweigerd - en dat is het voorwerp van de huidige betwisting - voor de periode van 1 november 2012 tot en met 31 december 2012. De weigering van Famifed steunde oorspronkelijk hierop dat de heer M en mevrouw T voor deze periode geen geldig attest van immatriculatie konden voorleggen.

3.

Bij verzoekschrift van 5 februari 2014 hebben de heer M en mevrouw T deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank te Brussel. Zij hielden voor dat zij voor de betwiste periode wel degelijk over een attest van immatriculatie beschikten. In de loop van de procedure bleek inderdaad dat een dergelijk attest wel degelijk bestond, maar dat de gemeentelijke overheid Famifed daarover niet correct geïnformeerd had.

Famifed hield echter voor - en dat was het gevolg van een nieuwe interpretatie van de wettelijke bepalingen - dat een dergelijk attest van immatriculatie, dat slechts een precair verblijfsrecht op het grondgebied toekende, niet beantwoordde aan de vereisten van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van een gewaarborgde gezinsbijslag.

4.

Bij vonnis van 10 juli 2015, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 17 juli 2015, heeft de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel de vordering ontvankelijk en gegrond verklaard en Famifed veroordeeld tot toekenning en betaling aan de heer M en mevrouw T van de gewaarborgde kinderbijslag voor het kind Karin voor de maanden november en december 2012.

Bij verzoekschrift van 15 september 2015 heeft Famifed hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is ingesteld in overeenstemming met wettelijke bepalingen en binnen de wettelijke termijn, rekening houdend met schorsing van de beroepstermijn tot 15 september indien de kennisgeving gebeurt tijdens het gerechtelijk verlof en de termijn verstrijkt gedurende hetzelfde verlof. Het beroep is ontvankelijk.

BEOORDELING.

1.

De eerste rechter volgde de stelling van de heer M en mevrouw T dat uit artikel 1, 8° lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag blijkt dat alle vreemdelingen die in toepassing van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 op enigerlei wijze de toelating hebben om op het grondgebied te verblijven, aanspraak kunnen maken op gewaarborgde gezinsbijslag.

Volgens Famifed blijkt echter uit deze bepaling dat de gewaarborgde gezinsbijslag enkel verschuldigd is ten voordele van de vreemdelingen die "toegelaten" of "gemachtigd" zijn om in België te verblijven of er zich te vestigen, overeenkomstig de inhoud die aan deze begrippen gegeven wordt in de artikelen 9 (hoofdstuk 3 van de wet) en 14 (hoofdstuk 4 van de wet) van de vreemdelingenwet, d.w.z. de vreemdelingen die toegelaten zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden ingevolge een uitzonderlijke machtiging door de minister, en de vreemdelingen die gemachtigd worden om zich op het grondgebied te vestigen voor onbepaalde duur. Deze personen moeten, aldus Famifed, onderscheiden worden van de personen bedoeld door hoofdstuk 2 van de wet en die slechts toegelaten

worden tot een kort verblijf van maximum drie maanden. De gewaarborgde gezinsbijslag is niet verschuldigd aan de personen die een precare verblijfstitel krijgen, in afwachting dat beslist wordt over hun toelating tot verblijf. Famifed verwijst daarbij naar diverse arresten van het Grondwettelijk hof waarin geoordeeld wordt dat het niet strijdig is met het gelijkheidsbeginsel om van de aanvrager van de gewaarborgde gezinsbijslag te eisen dat hij een voldoende band heeft met België, in het bijzonder een regelmatig verblijf, om de voordelen te kunnen genieten van het residuaire kinderbijslagstelsel.

2.

De heer M en mevrouw T vragen de bevestiging van het vonnis van de eerste rechter. Zij wijzen erop dat artikel 1, 8° lid van de wet van 20 juli 1971 er zich niet toe beperkt te verwijzen naar de artikelen 9 en 10 van de vreemdelingenwet, maar naar de bepalingen van die wet in het algemeen.

De heer M en mevrouw T wijzen erop dat, net zoals in een aantal andere situaties van precair of voorwaardelijk verblijf, aan de personen wiens vraag tot toelating tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, een attest van immatriculatie wordt afgeleverd. Op basis van dit attest kan een inschrijving in het vreemdelingenregister bekomen worden. Aldus verleend dit attest van immatriculatie hen een "regelmatige" verblijfstitel die hen toelaat het voordeel te bekomen van de gewaarborgde gezinsbijslag.

3.

Overeenkomstig artikel 1, lid 1 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van een gewaarborgde gezinsbijslag wordt de door die wet voorziene bijslag toegekend ten behoeve van het kind dat uitsluitend of hoofdzakelijk ten laste is van een natuurlijke persoon die in België verblijft. Overeenkomstig artikel art. 1, lid 6 van die wet moet de natuurlijke persoon, bedoeld in het eerste lid, werkelijk en ononderbroken verbleven hebben in België gedurende minstens de laatste vijf jaar, die de indiening van de aanvraag om gewaarborgde gezinsbijslag voorafgegaan. Op deze regel wordt door art. 1, lid 7 een aantal uitzonderingen voorzien, o.m. ten voordele van de erkende politieke vluchtelingen en de erkende staatlozen.

In artikel 1, 8° lid wordt tenslotte bepaald dat "als de natuurlijke persoon bedoeld in het eerste lid vreemdeling is, hij moet toegelaten of gemachtigd zijn in België te verblijven of er zich te vestigen, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 ...".

4.

Hoofdstuk 2 van de wet van 15 december 1980 (de vreemdelingenwet) regelt de toegang tot het grondgebied en het kort verblijf, dit is in de regel een verblijf van minder dan drie maanden. Artikel 2 bepaalt de voorwaarden om op die basis in het Rijk binnen te komen. In de regel moet de vreemdeling in het bezit zijn van een geldig paspoort, voorzien van een visum. Overeenkomstig artikel 3 kan onder meer worden teruggewezen de persoon die niet

aantoont dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt. Overeenkomstig artikel 3bis kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming waarin een natuurlijke persoon zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van vreemdeling, de Belgische staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorg, verblijf en repatriëring van de vreemdeling ten laste te nemen. Overeenkomstig artikel 6 mag de vreemdeling in de regel niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven.

Hoofdstuk 3 van de vreemdelingenwet bepaalt in zijn artikel 9 dat, om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijnen in het Rijk te mogen verblijven de vreemdeling (tenzij deze bedoeld in artikel 10) daartoe moet gemachtigd worden door de minister.

Deze bepaling werd, na de totstandkoming van de wet van 20 juli 1971, en essentieel in uitvoering van Europese richtlijnen, door de wet van 15 september 2006 aangevuld met de artikelen 9bis en 9ter, die voorzien in een aantal bijzondere gevallen waarin een toelating tot verblijf kan worden toegekend. Het gaat hetzij om buitengewone omstandigheden (art. 9bis), hetzij om redenen verband houdend met de gezondheidstoestand van de vreemdeling, "die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (art. 9ter).

In het kader van de procedure voorzien door artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zo blijkt uit art. 7, lid 2 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 waarbij de uitvoeringsmodaliteiten worden vastgesteld van de wet van 15 september 2006, wordt wanneer de aanvraag niet onontvankelijk wordt verklaard, door de gemachtigde van de minister aan de gemeente de instructie gegeven om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie, model A. (Noch de vreemdelingenwet zelf, noch het uitvoeringsbesluit, lijken expliciet te voorzien in een, zelfs precair, 'verblijfsrecht', nadat de aanvraag op grond van art. 9ter ontvankelijk, of beter volgens de wettekst "niet-onontvankelijk", is bevonden.)

Hoofdstuk 4 van de vreemdelingenwet voorziet in een machtiging tot vestiging, die recht geeft op een onbeperkt verblijf. Deze machtiging wordt slechts gegeven aan de vreemdeling die vooraf toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden.

5.

In zijn arrest nr. 221.518 van 26 november 2012 oordeelde de Raad van State dat een attest van immatriculatie, afgeleverd op basis van artikel 7, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007, niet kan worden beschouwd als de vaststelling dat de houder ervan zou toegelaten zijn tot een verblijf of gemachtigd zou zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden. Een dergelijk attest geeft slechts aan dat de vreemdeling voorlopig ingeschreven

is in het vreemdelingenregister, in afwachting van een beslissing omtrent de verblijfaanvraag die door hem werd ingediend. De bewoordingen "toegelaten of gemachtigd tot verblijf" van de vreemdelingenwet, verwijzen naar de strikt afgelijnde toestand van de vreemdeling die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing genomen door een overheid, bevoegd tot het toelaten of machtigen tot verblijf. Dat is niet het geval voor de vreemdeling die als houder van een attest van immatriculatie nog steeds in afwachting is van een dergelijke beslissing die zowel gunstig als ongunstig zou kunnen zijn.¹

6.

Ten onrechte stellen de heer M en mevrouw T dat art. 1, 8^e lid zonder meer verwijst naar de vreemdelingenwet en daardoor iedere verblijfstitel viseert, geregeld door deze wet, of in uitvoering ervan. Artikel 1, lid 8 stelt dat de natuurlijke persoon die vreemdeling is moet "toegelaten of gemachtigd zijn om in België te verblijven of er zich te vestigen", om het recht te kunnen openen op een gewaarborgde bijslag. Deze omschrijving verwijst volgens het hof duidelijk naar de situaties zoals ze omschreven waren in de vreemdelingenwet, zoals die van toepassing was op het ogenblik dat art.1, lid 8 werd ingevoerd in de wet van 20 juli 1971 door het KB nr. 242 van 31 december 1983.

Deze interpretatie is overigens de enige die verenigbaar is met het bijzonder karakter van de wet van 20 juli 1971, die geen sociaal zekerheidsrecht instelt maar wel een residuair stelsel, voorbehouden aan personen die een duidelijke, blijvende of langdurige binding hebben met België. In de regel is immers een ononderbroken verblijf gedurende vijf jaar vereist, vooraleer een recht op gewaarborgde gezinsbijslag kan bekomen worden (art.1, lid 1). In een globale lezing van deze wettelijke bepaling is het niet aannemelijk dat de wetgever ten aanzien van vreemdelingen het recht op een gewaarborgde gezinsbijslag zou hebben willen toekennen, zonder dat zij een toelating of machtiging zouden hebben, die hen het recht geeft om gedurende een langere termijn op het grondgebied te verblijven.

Aannemen dat een precair verblijfsrecht in het kader van een procedure art. 9ter (precair omdat het noodzakelijk vervalt wanneer ten gronde de aanvraag wordt afgewezen, zoals in deze zaak gebeurd is) zou, zoals Famifed terecht aanvoert, tot de consequentie leiden dat de gewaarborgde gezinsbijslag ook verschuldigd is aan de personen die een verblijfsrecht hebben van minder dan drie maanden, of aan de personen die in het wachtregister zijn ingeschreven in afwachting van een uitspraak over hun asielaanvraag (wat door het Hof van Cassatie reeds verworpen werd in zijn arrest S.95.018N van 13 mei 1996, A. t RKW).

7.

Reeds in zijn arrest nr. 110/2006 van 28 juni 2006 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat, rekening houdend met het niet-contributief karakter van het residuaire stelsel van de gewaarborgde gezinsbijslag, het in beginsel niet onredelijk is limitatieve wettelijke

¹ Andere rechtspraak van de Raad van State stelt wel dat het verlenen van een attest van immatriculatie de facto inhoudt dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan uitgevoerd worden, precies omdat een precaire verblijfstitel verleend is. Deze rechtspraak is echter niet relevant voor huidige betwisting.

voorwaarden op te leggen, die gegrond zijn op pertinente redenen, en meer bepaald van de aanvrager van gewaarborgde gezinsbijslag te eisen dat hij een voldoende band heeft met België, in het bijzonder een regelmatig verblijf, om de voordelen te kunnen genieten van het residuaire kinderbijslagstelsel. In zijn arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012 bevestigde het hof dat artikel 1, 8° lid van de wet van 20 juli 1971 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt in zoverre het aan een vreemdeling de verplichting oplegt te zijn toegelaten of gemachtigd in België te verblijven of er zich te vestigen overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980.

8.

Ten onrechte menen de heer M en mevrouw T hun "toelating tot verblijf" te kunnen afleiden uit de inschrijving in het vreemdelingenregister en het rijksregister.

Overeenkomstig artikel 1 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten (zoals gewijzigd door de wet van 24 mei 1994 tot oprichting van een wachtregister voor vreemdelingen die zich vluchteling verklaren of die vragen om als vluchteling te worden erkend), wordt in elke gemeente gehouden:

1° een bevolkingsregister waarin ingeschreven worden op de plaats waar zij hun hoofdverblijfplaats gevestigd hebben, de Belgen en de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor de langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven, die gemachtigd zijn er zich te vestigen *of die om een andere reden ingeschreven worden overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*² met uitzondering van de vreemdelingen die zijn ingeschreven in het in 2° bedoelde wachtregister;

2° een wachtregister waarin worden ingeschreven op de plaats waar zij hun hoofdverblijfplaats gevestigd hebben, de vreemdelingen die een asielaanvraag indienen en die niet in een andere hoedanigheid in de bevolkingsregisters zijn ingeschreven.

De inschrijving in het bevolkingsregister of in het wachtregister is aldus het gevolg van de toekenning van een bepaalde 'verblijfsstatus', maar creëert op zich geen verblijfsrecht.

De toevoeging door artikel 9 van de wet van 15 mei 2007 in art. 1,1° de wet van 19 juli 1991 van de mogelijkheid tot inschrijving in de bevolkingsregisters van de personen die, om een andere reden dan het feit dat zij een toelating of machtiging tot verblijf of vestiging kregen, is, zoals blijkt uit de voorbereidende werken, ingegeven door de bekommernis om de wetgeving op de bevolkingsregisters in overeenstemming te brengen met de nieuwe "statuten", voorzien in de vreemdelingenwet en te bekomen dat al de personen, die op één of andere basis op het grondgebied verblijven - zelfs precair - eveneens kunnen opgenomen

² Cursivering aangebracht door het hof.

worden in de bevolkingsregisters³. Uit de toelichting blijkt duidelijk dat deze nieuwe categorie niet valt onder de groep van de personen die ingeschreven kan worden op basis van een toelating of machtiging tot langer verblijf of vestiging.

Met betrekking tot de inschrijving in het Rijksregister dient eraan herinnerd te worden dat volgens artikel 1 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen het rijksregister gewoon “een systeem is van informatieverwerking dat, overeenkomstig de bepalingen van de wet, instaat voor de opnemering, de memorisatie en de mededeling van informatie betreffende de identificatie van natuurlijke personen”.

9.

In overeenstemming met het meerderheidsstandpunt van de rechtspraak, neergelegd door Famifed (Arbeidshof Antwerpen, 2.03.2009, AR 2080318; Arbeidshof Luik, 18.04.2013, AE 2012/AL/499 en 8.11.2016; Arbeidshof Gent, 8.02.2016 AG 2015/AG/165 en verder een aantal vonnissen van diverse arbeidsrechtbanken) oordeelt dit hof dan ook dat het aan de heer M en mevrouw T afgeleverde immatriculatie attest, nadat hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk was verklaard, en de inschrijving op basis daarvan in het bevolkingsregister, geen toelating of machtiging tot verblijf uitmaken in de zin van art. 1, lid 8 van de wet van 20 juli 1971, en aldus niet het recht openen op een gewaarborgde gezinsbijslag.

Het is juist dat Famifed in het verleden een ander standpunt heeft ingenomen, doch dit kan geen rechten scheppen naar de toekomst toe. Het hof heeft overigens in ieder geval de verplichting om ambtshalve de betwisting te beslechten op basis van de correcte interpretatie van de wettelijke bepalingen. Famifed heeft bevestigd voor het hof dat in geen enkel geval de effectief toegekende gewaarborgde gezinsbijslag wordt teruggevorderd, hetgeen overigens wellicht niet verenigbaar zou zijn met artikel 17 van de wet van 11 april 1995 houdende het Handvest van sociaal verzekerde.

Het hoger beroep is dan ook gegrond en de oorspronkelijke vordering van de heer M en mevrouw T wordt als ongegrond afgewezen.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

³ voor de toelichting: zie de toelichting bij het amendement nr. 9 van de heer De Padt van 27 maart 2007, Kamer, Doc. 2937/002, p.7-9)

Gelet op het schriftelijk advies van mevrouw Nathalie Van den Brande, waarnemend advocaat-generaal, waarop repliek van Famifed,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond. Opnieuw wijzend, hervormt het bestreden vonnis en verklaart de oorspronkelijke vordering van de heer M en mevrouw T tot het bekomen van de gewaarborgde gezinsbijslag voor de maanden november en december 2012 voor hun kind Karin, ongegrond.

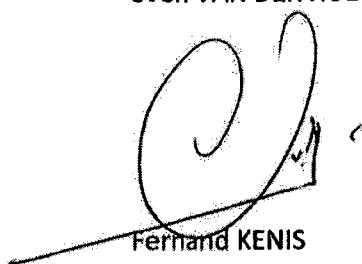
Veroordeelt, in overeenstemming met artikel 1017 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, Famifed tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de heer M en mevrouw T op 174,94 €.

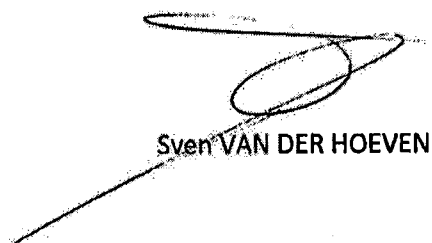
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Christian LAURIERS,
Jean-Pierre VAN CONINGSLOO,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-
griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

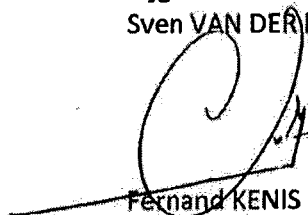

Christian LAURIERS

Jean-Pierre VAN CONINGSLOO

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 12 januari 2017 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

De heer Jean-Pierre Van Coningsloo, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-
onbeiden, verklaart in de onmogelijkheid om het oordeel waarvan hij mede heeft
beaardigd, te ondertekenen overeenkomstig art. 785 ger.w. wordt het oordeel
ondertekend door F. Kenis, raadsheer en C. Lauriers, raadsheer in sociale zaken
als werkgever.

